
HANNAH MAES

na *Code 37*

Ann Van Loock

BLOED KRUIPT

LANNOO

www.lannoo.com
Registreer u op onze website en we sturen u regelmatig
een nieuwsbrief met informatie over nieuwe boeken en met
interessante, exclusieve aanbiedingen.

Omslagontwerp: Studio Lannoo
Omslagbeeld: Arcangel
Ontwerp binnenwerk: Studio Lannoo
Zetwerk: Mediactief

De karakters in dit boek zijn gebaseerd op de personages uit de reeks Code 37.
Code 37® is a trademark of Menuet/Medialaan - Licensed by Medialaan.
Elke gelijkenis met bestaande gebeurtenissen en/of personen berust op louter toeval.

Als u opmerkingen of vragen hebt, dan kunt u contact opnemen met onze redactie:
fictie@lannoo.com

D/2017/45/215 - NUR 332
ISBN: 978 94 014 4329 6

© Uitgeverij Lannoo nv, Tiel, 2017

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd,
opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand en/of openbaar gemaakt in enige
vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch of op enige andere manier
zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

1

‘Wauw, mama, helemaal naar Londen!’

Roos danste rond de tafel, de magische naam van de hoofdstad zingend.

‘Londen?’ Kobe keek haar verwonderd na.

‘Van Thomas de trein!’

Dit antwoord van zijn zusje bracht een fonkelende blik in Kobes ogen. Zijn mama naar Thomas!

‘Ja, Roosje. Voor de zoveelste keer! Mama gaat naar Londen.’

Hannah keek op haar horloge. Waar bleef Koen? De Eurostar zou niet op haar wachten. De rugzakken van de kinderen stonden al klaar in de hal. Hij zou toch niet op de eerste officiële week van hun co-ouderschap hun regeling al aan zijn laars lappen! Geïrriteerd keek ze op haar gsm. Een berichtje. Dat kon toch niet waar zijn!

‘Veel succes in Londen en Den Haag! Ik weet zeker dat je ook daar een “leading lady” zal zijn.’

Hannah glimlachte. Charles. Ze moest hem zeker nog eens uitnodigen om samen te gaan eten. Zonder hem was ze niet in deze nieuwe fase van haar leven gestapt. Ze zou nooit die avond bij hem thuis vergeten.

Het was een van die vroege lenteavonden waarbij de zon al aan kracht had gewonnen. Charles had voorgesteld om bij hem thuis af te spreken en een aperitiefje te drinken op zijn kleine terras.

‘Je ziet er goed uit!’ Charles plaatste een vol glas wijn voor haar op het wankel tafeltje, en voor hem een halfje. Hij klopte zich op de borst. ‘Charles Ruiters is er niet zo gemakkelijk onder te krijgen.’ Hij plofte naast haar neer. Wat een verschil met de Charles die ze de vorige maanden verzorgd had. ‘Ik wist niet dat ik dit ooit zou zeggen, maar ik geniet ervan om weer met Bob te bakkeleien en Barbara op stang te jagen. Het Kremlin als place to be.’

Even ging er een steek door Hannahs hart. Dit was vroeger ook haar thuisbasis geweest. Ze lachte. ‘Het Kremlin. Waar komt nu in hemelsnaam weer die bijnaam vandaan?’

Charles haalde de schouders op.

‘Had het niet met de bijzonder moderne infrastructuur te maken?’

Hij knipoogde. ‘Ik denk eerder met de spionagepraktijken van de baas, Greet Adriaens.’ Hij nam een slokje. ‘Misschien, ik heb in haar nooit een vrouwelijke Poetin gezien. Was ze niet vriendelijk tijdens jullie laatste gesprek?’ vervolgde hij.

Hannah knikte. Ze had met de rug tegen de muur gestaan, ze wist dat je er niet ongestraft vanaf kwam wanneer je je wapen trok tegenover een onschuldige burger. Ook al was dat dan alleen maar bedoeld als intimidatie.

Charles vulde haar glas nog eens bij. ‘Als het te frisjes wordt, gaan we naar binnen. Ik heb een stoofschotel.’

Hannah floot bewonderend.

Hij lachte. ‘Nee nee, het is niet zo dat die kanker van mij plots een chef-kok heeft gemaakt. De traiteur om de hoek levert prima werk. Waarom zou ik dat proberen te imiteren?’ Hij stootte haar glas aan. ‘Maar ik vermoed dat jij niet naar hier bent gekomen om over mijn culinaire prestaties te spreken. Vertel eens, wat ligt er op je lever?’

En toen had ze hem verteld over de uitnodiging die ze vlak na haar ontslag in de brievenbus had gevonden. Een verzoek om op gesprek te komen voor een job. Als een donderslag bij heldere hemel. Voor Europol. In Den Haag. En dat al binnen twee weken!

Charles had nog vele vragen gesteld waarop ze niet had kunnen antwoorden. Moest ze dan naar Den Haag verhuizen? Moest ze onderzoeksgegevens verzamelen? Was dit werk zo internationaal dat ze door heel Europa zou moeten reizen?

‘Ik weet het allemaal niet, Charles! Ik heb alleen met de contactpersoon gebeld en die zei dat ze mijn achtergrond hadden gecontroleerd en dat dit, samen met de positieve referentie van mijn baas, de balans naar positief deed overhellen.’

Charles stond op. ‘Dus Greet heeft jou geholpen. Goed van haar. Even de schotel in de microgolfoven zetten.’

Hannah nam nog een slok. Charles had gelijk. Dit had Greet niet hoeven doen. Ze nam hun glazen en ging naar binnen. De geur van de ovenschotel vulde al het hele keukentje.

‘De kinderen zijn bij Koen?’

Hannah knikte. ‘Nog zoiets wat ik beter zal moeten regelen wanneer ik die job bij Europol aanneem.’

Het pinggeluidje van de oven leidde Charles even af, tot hij haar bord vulde met zalig comfortfood. ‘Ik denk dat dit eigenlijk wel losstaat van je beslissing voor Europol. Jij en Koen kunnen toch niet eeuwig in die grijze zone blijven hangen? Eens moet je toch de knoop doorhakken?’

Ze knikte. Ze wist dat het niet fair was deze zaken op hun be-
loop te laten. Ook al was hij blijkbaar niet meer met dat fotomodel dat het einde van hun relatie had ingeluid. Ze wisten allebei dat ze nooit meer samen konden zijn. Daarvoor was er te veel gebeurd. Soms vroeg ze zich af of er ooit wel iemand zou zijn die met haar zou kunnen samenleven. Ze wist dat ze zich soms te veel vastbeet in haar werk en absoluut geen perfecte huisvrouw of moeder was.

‘Tijd dus om naar de notaris te stappen en dit als twee volwassen mensen te regelen. Gaan jullie voor co-ouderschap?’

Hannah knikte. ‘Dat lijkt ons het beste. We hebben alle twee vangnetten voor Roos en Kobe, als er iets zou mislopen op het werk in de week dat we de kinderen hebben. Hij heeft zijn ouders en ik heb een schitterende buurvrouw en de laatste tijd ook Victor, de papa van Arthur, een kindje op de school van Roos.’

Charles was zo kies niet verder te polsen. Hij wist dat Victor haar tijdens de echtelijke problemen onderdak had geboden. Dat hij ook single was en zijn zoon alleen opvoedde in combinatie met een drukke praktijk als advocaat.

Het etentje was gezellig voortgekabbeld. Charles had over koetjes en kalfjes gepraat. Nieuwe en oude zaken, het plezier weer meer energie te krijgen.

Het was voor Hannah als thuiskomen. Ze wist dat Charles haar substituut-vader was. En ze gedroeg zich dan ook als zijn volwassen dochter. ‘Zolang je maar heel goed beseft dat je jezelf nog wat sparen moet op het werk. Laat de anderen maar de lange dagen kloppen. Jij moet nog herstellen van de chemo.’

Charles lachte. ‘Hoor nu, de pot verwijt de ketel... Onderschat de gevolgen van een burn-out niet.’

Hij schotelde haar een kop sterke koffie voor. ‘Dat zou nu wel smaken met een sigaretje...’ Hij roerde zielig in zijn kruidenthee. ‘Zoals je ziet, verzorg ik mezelf heel goed. Maar om nu nog eens terug te komen op die job van Europol, waarom kom je eigenlijk naar mij om advies? We weten toch alle twee dat jij die job wil.’

Ze nipte van haar koffie. Charles had gelijk. Ze somde op: ‘Flexibel, uitdagend, meer dan het ter plekke oplossen van misdaden, iets waar ik de laatste maanden zo tegen opzag. Misschien iets op grotere schaal kunnen betekenen.’

Charles knipoogde. ‘Me dunkt dat dit lijstje van voordelen lang genoeg is. Dus doe jezelf een plezier en tackel de praktische problemen, zodat je op dat interview je slag thuishaalt.’

Ze had Charles nog geholpen met de vaat. Er werd niets meer gezegd over de nieuwe job. Alleen toen Charles afscheid nam aan de deur, knipoogde hij. ‘Misschien zit er deze zomer voor mij wel een reisje in naar Den Haag, naar het schijnt een heel mooie stad?’

Hannah was onder de indruk geweest van het reusachtige gebouw waarin Europol huisde. Dit was iets anders dan hun

kantoor in Gent. Het duurde even voordat ze de ingang vond. Het was een vervelende rit geweest. Ze had voor alle veiligheid niet op het openbaar vervoer gegokt, maar was toen in een eindeloze file beland, zodat ze nu maar op het nippertje haar afspraak kon nakomen. Ze had die ochtend twijfelend voor haar spiegel gestaan. Casual of kleurloos? Trendy of...? Ze had uiteindelijk gekozen voor casual gemakkelijk. Een strakke jeans, neutraal zwart T-shirt en haar lievelingsjasje. Nog van haar vader gekregen voor haar eerste job. Alsof haar kleding plots belangrijk zou zijn. De grote klok in de imposante hal wees 14.23 uur aan. Nog zeven minuten.

De dame aan het onthaal begeleidde haar naar een wachtzaaltje. ‘Iemand zal u komen ophalen wanneer de kandidaat vóór u zijn interview heeft afgerond.’

Ze was dus niet de enige voor de job. Natuurlijk niet. Hoe had ze het zich in het hoofd kunnen halen dat ze alleen maar háár wilden? Alsof zij zo’n aantrekkelijke voorgeschiedenis had dat ze in rijen stonden aan te schuiven... Op de achtergrond klonk zachtjes klassieke muzak. Haar handen zochten haar gsm. Geen berichten. 14.29 uur. Bijna tijd.

‘Mevrouw Maes?’ Zijn stappen waren geruisloos.

Ze schrok op. Het was zover. Braaf volgde ze de grijze muis in uniform die haar was komen halen, naar een kleine vergaderzaal, waar vier mensen achter een tafel op haar zaten te wachten. Hannah wist niet hoelang het geleden was dat ze zich zo zenuwachtig had gevoeld. Een hand wees over de tafel naar een stoel aan de andere kant van de kamer.

‘Als u even wilt gaan zitten, mevrouw Maes.’ Het hielp niet meer dat ze de mantra van onderweg herhaalde. Gewoon een interview, het is niet erop of eronder. Er zijn nog zo veel andere mogelijkheden, andere paden in het leven. Was het de setting van deze ‘jury’? Waren het de woorden van Charles dat ze ervoor moest gaan? Of was het het besef dat ze als alleenstaande moeder de verantwoordelijkheid voor haar twee kinderen droeg, ook al was er Koen om de andere week? Plots stroomde de adrenaline door haar hele lichaam. Ze moest en zou deze job hebben.

Na wat onderling gefluisterd overleg – waarschijnlijk over de vorige kandidaat die Hannah niet had gezien – startte een van de vier het gesprek.

‘Mevrouw Maes, we zien hier in uw dossier dat u een inspecteur bij de zedenpolitie van Gent was met een zeer goede reputatie en een hoog quotum aan opgeloste zaken.’

Ze nam het compliment aan. Ze wist al wat de volgende vraag zou zijn.

‘Hoe komt het dan dat u zo plots van de ene op de andere dag uw dienst de rug hebt toegekeerd?’

Dit was het moment dat ze zo vaak voor zichzelf gerepeteerd had. Er waren twee mogelijkheden: liegen of onverbloemd de waarheid vertellen. Ze was altijd al een vrouw van de waarheid geweest. Rechtdoorzee. Maar was het nu tijd om te veranderen?

‘Mevrouw Maes?’

Ze besepte dat ze een paar seconden te lang gezwegen had. En toen besloot ze te gaan voor de waarheid. Hoe ze verblind was geweest door haar bezorgdheid voor het leven van haar kinderen.

Hoe dit al haar acties had gekleurd. En dat er geen excuus was voor deze manier van werken. Dat ze haar les had geleerd, op de harde manier. Maar dat dit niets had veranderd aan haar drive voor rechtvaardigheid.

Het salvo aan vragen over haar laatste zaak was hevig, maar leek geen doodsvonnis. Ze voelde hoe het gesprek draaide. Ze gaven haar enkele denkbeeldige cases. Hoe zou zij dit aanpakken? Ze zat op het puntje van haar stoel. Alle besef van tijd en stress was verdwenen. Dit was haar wereld, het vuur van haar overtuiging klonk door in elk antwoord dat ze gaf.

‘En dan ten slotte, mevrouw Maes...’

Hannah keek stiekem naar haar horloge. Was het nu al afgelopen? Ze schrok. Het was al kwart voor vier!

‘U beseft toch dat bij Europol werken inhoudt dat u geen concrete onderzoekdadn zult stellen? U zult niet meer de inspecteur zijn die u altijd geweest bent. Zult u het directe van de jacht niet missen?’

Hannah schudde het hoofd. ‘Ik weet zeker van niet.’ Dat was nu net hetgeen waarvoor ze zich niet meer kon opladen. Voor de zoveelste keer een plaats delict bezoeken om zich dan weer onder te dompelen in al die menselijke ellende. De zoveelste verkrachting, de zoveelste lage daad van een individu. Ze kon er niet meer tegen. En ze wist dat ze zich niet als Bob zo kon harden dat ze er een zekere immuniteit voor ontwikkelde.

‘Goed.’ De vier mensen achter de tafel stonden op. Zij volgde hun voorbeeld. ‘Nog voor morgenavond hebt u van ons een antwoord.’

De hele rit naar huis had ze het interview weer voor zichzelf afgespeeld. Hoe meer ze erover nadacht, hoe minder kansen ze zichzelf gaf.

En nu had ze toch haar eerste opdracht. En dat al onmiddellijk in Londen.

De bel ging. ‘Papa!’ Als een wervelstorm verdween haar kroost met hun papa, die zich excuseerde voor zijn late aankomst. Hij had te lang voor zijn computer gezeten. Een dringende opdracht met deadline. Sommige dingen veranderden nooit.

‘Zal ik je bij het station afzetten?’

Ze aarzelde even, maar nam dan toch de uitnodiging aan. In de auto leek het even of ze weer het gezinnetje van vroeger waren. Roos plaagde haar papa en Kobe deed onhandige pogingen om zijn grote zus te volgen. Koen begon een liedje te zingen en de twee imiteerden in hun koeterwaals Engelse zinnen. Het deed Hannah meer dan ze gedacht zou hebben. Na een uitgebreide knuffel was ze klaar voor haar trein naar Brussel.

Ze kreeg een berichtje. Als ze op de Eurostar zat, zou ze alle feiten over de zaak doorgestuurd krijgen, zodat er geen tijd verloren ging. Hannah keek naar de zakenvrouw tegenover zich die ijverig op haar Mac tokkelde. Hannah zuchtte even, maar was ook blij dat ze geen tijd kreeg om te piekeren over het gezinnetje dat ze net had achtergelaten.

Welkom, nieuwe job!